
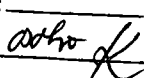

ÚSTAVNÍ SOUD Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	18-08-2017 2
37 → 27 odd. 511	
krát Přílohy:	
Vyřizuje:	

Ústavní soud České republiky

Joštova 8

660 83 B r n o

V Praze dne 16. 8. 2017

N a v r h o v a t e l : Skupina senátorů Senátu Parlamentu ČR,
za níž jedná senátor Jaroslav Kubera,
se sídlem kanceláře náměstí Svobody 2, Teplice, 415 95

Ú č a s t n í c i ř í z e n í: 1. Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR,
se sídlem 118 26 Praha 1, Sněmovní 4

2. Senát Parlamentu ČR,
se sídlem 118 01 Praha 1, Valdštejnské náměstí 4

Nepředchází

N á v r h

na zrušení ustanovení § 20z odst. 1 věty předposlední a poslední zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v platném znění (dále jen „Napadená ustanovení“)

Příloha: Podpisová listina senátorů

I.

Navrhovatel navrhuje zrušení ustanovení § 20z odst. 1 věty předposlední a poslední zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Napadená ustanovení zní:

„Registr může provozovat právnická osoba, která není prodávajícím a jejím hlavním účelem není podnikání (dále jen „provozovatel“), za podmínek stanovených tímto zákonem. Pro vzájemné informování a zpracovávání osobních údajů v registru není zapotřebí souhlasu spotřebitele.“

Navrhovatel si je vědom toho, že Městský soud v Praze podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 20z odst. 1 věty poslední zákona o ochraně spotřebitele, který je veden pod sp. zn. Pl. ÚS 10/17, a k tomuto návrhu, který je podán v rámci konkrétní kontroly norem se v rámci abstraktní kontroly norem připojuje. Kromě toho však navrhuje oproti Městskému soudu v Praze navíc též zrušení ustanovení § 20z odst. 1 věty předposlední zákona o ochraně spotřebitele, k němuž Městský soud v Praze není oprávněným navrhovatelem.

II.

Napadená ustanovení jsou v rozporu s čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Napadená ustanovení nemohou obstát v testu proporcionality.

Předně nutno zdůraznit, že zákon na ochranu spotřebitele je zákonem k ochraně spotřebitele. Napadená ustanovení naopak spotřebitele nechrání, bez jeho souhlasu umožňují sbírání, zpracovávání jeho osobních údajů, a to navíc subjektem, s nímž není spotřebitel v přímém soukromoprávním vztahu. Rovněž vzájemná informovanost mezi subjekty, zúčastněnými na vedení informační databáze, umožňuje získat informace o spotřebiteli i tomu, kdo s ním není v přímém soukromoprávním vztahu, a to vše bez jeho souhlasu.

Na jedné straně tak stojí právo na ochranu soukromí a osobních údajů, na druhé straně zájem, a to nikoliv zájem veřejný, skupiny podnikatelů či nepodnikatelského provozovatele získat o svém smluvním partnerovi – spotřebiteli co nejvíce informací.

Je-li Listinou právo na ochranu soukromí zaručeno s možností jeho omezení zákonem, pak omezení práva zákonem nemůže dosáhnout takové intenzity, že soukromí a osobní údaje v daném právním vztahu nejsou chráněny vůbec.

Cíle, který napadená ustanovení sledují, lze dosáhnout ve vztahu ke spotřebiteli šetrnějším způsobem, neboť je k dispozici rejstřík exekucí, z veřejně dostupných zdrojů lze zjistit, zda spotřebitel je v úpadku, zda má zúžený rozsah společného jmění manželů, zda na nemovitých věcech a vybraných movitých věcech vázne zástavní právo, apod.

Napadená právní úprava vychází z presumpce špatné bonity budoucího spotřebitele, což vede k tomu, že informační databáze může vznikat i ohledně spotřebitelů, kteří nebyli a nejsou problémovými dlužníky. **Napadená právní úprava tak zavádí do spotřebitelského vztahu nerovnost v neprospěch slabší strany.**

Navrhovatel se v ostatním ohledně ustanovení § 20z odst. 1 věty poslední zákona o ochraně spotřebitele připojuje k argumentaci Městského soudu v Praze.

III.

Ustanovení § 20z odst. 1 věty předposlední zákona o ochraně spotřebitele rovněž nemůže obstát v testu proporcionality již proto, že šetrnějším způsobem vedení informační databáze je svěřeni vedení této databáze toliko těm subjektům, které jsou prodávajícími a v dané oblasti podnikají.

Outsourcing této činnosti rozšiřuje okruh subjektů, které se mohou podílet na vyprázdňení práva na ochranu soukromí a osobních údajů, na subjekty, s nímž spotřebitel nepřišel do přímého právního vztahu a styku, a to bez jeho souhlasu. V praxi to může znamenat, že o spotřebiteli je vedena databáze třetí osobou, aniž by mezi spotřebitelem a touto třetí osobou byla uzavřena jakákoliv smlouva.

Nutno vzít v úvahu, že podle judikatury Ústavního soudu je třeba vnímat „princip ochrany spotřebitele jako jeden z klíčových principů současného občanského práva“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 913/16)

S ohledem na uvedené skutečnosti pak navrhovatel navrhuje, aby Ústavní soud vydal tento

n á l e z :

I. Ustanovení § 20z odst. 1 věty předposlední a poslední zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v platném znění je v rozporu s čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

II. Ustanovení § 20z odst. 1 věty předposlední a poslední zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v platném znění s e r u š í dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

Jaroslav Kubera
senátor
jednající za skupinu senátorů